

Sygn. akt II Ca 251/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Broda

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2020 r. w Kielcach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. Z. (1)

przeciwko K. Z. (2)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego K. Z. (2)

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 4 grudnia 2019 r. sygn. III RC 446/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I (pierwszym) oraz IV (czwartym) w całości i:

a) oddala powództwo,

b) zasądza od K. (...) na rzecz (...) kwotę 324 (trzysta dwadzieścia cztery) złote tytułem kosztów procesu obejmujących należne adwokatowi Z. S. wynagrodzenie za udzieloną pozwanej pomoc prawną z urzędu;

2. zasądza od K. (...) na rzecz (...) kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego, obejmujących należne adwokatowi Z. S. wynagrodzenie za udzieloną pozwanej pomoc prawną z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

(...)

-(...)

(...)(...)(...)(...)

(...)

Sygn. akt IICa 251/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4.12.2019 r. Sąd Rejonowy w Kielcach:

- w pkt. I. zasądził od pozwanej K. Z. (2) na rzecz powoda K. Z. (1) kwotę 5.413,18 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21.04.2019r do dnia zapłaty,

- w pkt. II - w pozostałej części powództwo oddalił:

- w pkt. III przyznał od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Kielcach na rzecz adwokata Z. S. kwotę 1476 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,

- w pkt. IV zasądził od pozwanej K. Z. (2) na rzecz powoda K. Z. (1) kwotę 2097 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

Podstawy faktyczne i prawne tej treści rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy przedstawił w pisemnym uzasadnieniu (k.61-65). Z jego treści wynikają w szczególności następujące ustalenia: ugodą z dnia 21.05.2013r zawartą przed Sądem Rejonowym w K. – sygn. akt III IRC 365/14 powód zobowiązał się do płacenia alimentów na rzecz małoletniego syna M. Z. w kwocie po 400 złotych miesięcznie, na rzecz córki L. w kwocie po 200zł miesięcznie i na rzecz żony (pозwanej K. Z. (2)) w kwocie po 175zł; egzekucję tych alimentów prowadził K. sądowy, który przekazywał je pozwanej w pełnej wysokości; wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 2.08.2017r w sprawie o sygn. I C 365/14 orzeczono rozwód stron, obciążono pozwaną alimentami na rzecz syna M. Z. w kwocie po 400zł miesięcznie; w dniu 2 września 2017r powód nie czekając na uprawomocnienie się wyroku rozwodowego bez konsultacji z pozwaną zabrał syna M. do swojego miejsca zamieszkania i od tej daty małoletni z nim zamieszkuje; w dniu 17.10.2018r. Sąd Apelacyjny w Krakowie w sprawie I ACa 35/18 oddalił apelację pozwanej od wyroku w sprawie o rozwód - w zakresie władzy rodzicielskiej nad małoletnim M. i ustalenia miejsca zamieszkania syna u niej oraz w przedmiocie alimentów i z tą datą wyrok stał się prawomocny; w okresie od 2.09. 2017r do 17.10.2018r, pomimo, że małoletni M. Z. zamieszkiwał z powodem, komornik nadal prowadził egzekucję z wynagrodzenia powoda i przekazywał do rąk pozwanej alimenty, w tym także na rzecz syna w kwocie po 400 zł; alimenty pobierane na syna pozwana zużywała na bieżąco, częściowo przeznaczała je na jego potrzeby, a częściowo na potrzeby córki L., w szczególności, kiedy od września do końca grudnia 2017r zamieszkiwał on z ojcem w K. jeździła tam co drugi tydzień, za każdy wyjazd płaciła 200zł, gdyż zmuszona była korzystać z prywatnego samochodu, nie miała możliwości skorzystania z busa, który w tych godzinach nie kursował, odwiedziła go też dwukrotnie w C. G., gdzie przebywał na rehabilitacji i dała mu 50zł, pokrywała też jego bieżące koszty utrzymania w czasie weekendowych spotkań od piątku od godz. 16.00 do niedzieli do godziny 20.00 dwa razy w miesiącu, w okresie 2 tygodni ferii 2018r i 2 tygodni wakacji od 1 do 15 sierpnia 2018r., kupowała mu pizzę na weekendy, dawała kieszonkowe, pieniądze na kino, była z nim na lodowisku 4 razy, zakupiła mu też 2 pary adidasów po 60zł za parę, koszulki, bieliznę, skarpetki. W takim stanie faktycznym Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że powództwo w części obejmującej zasądzenie kwoty 5.600 złotych (wraz z odsetkami za opóźnienie od daty 18.04.2019r. do dnia zapłaty) tytułem zwrotu ponoszonych kosztów utrzymania syna stron M. Z. w okresie od 2.09.2017r do 17.10.2018r należało uznać za uzasadnione na podstawie art. 140 kr i o. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu sąd orzekł na odstaw § 8 pkt.4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019r. poz. 18). .

Wyrok w części uwzględniającej powództwo – czyli pkt. I i IV, zaskarżyła apelacją pozwana. Zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 140 § 1 kr i o w zw. z art. 5 kc poprzez niewłaściwe zastosowanie, polegające na zasądzeniu od pozwanej na rzecz powoda w/w kwoty tytułem zwrotu kosztów utrzymania małoletniego M. Z. za okres od 2.09.2017 roku do 17.10.2018 r., w sytuacji, gdy zgodnie ze sporządzoną w sprawie rozwodowej opinią Opiniodawczego Zespołu (...) przy Sądzie Okręgowym w Kielcach u małoletniego M. Z. stwierdzono uzależnienie psychiczne od ojca, a jego działania są ukierunkowane na obniżenie autorytetu matki, powód wykorzystując swój wątpliwy autorytet i posłuch u syna zmusił go do przeprowadzenia się do jego miejsca zamieszkania, całkowicie ucinając kontakt małoletniego z matką, powód nie podjął żadnych działań mających na celu zmianę aktualnych w czasie, którego dotyczy dochodzone roszczenie, rozstrzygnięć sądowych, a więc w spornym

okresie istniał niewzruszony przez nikogo tytuł egzekucyjny w postaci ugody zawartej w sprawie III RC 1063/15, a dodatkowo sytuacja finansowa pozwanej jest nieporównywalnie gorsza od sytuacji finansowej powoda;

2. naruszenie art. 100 kpc poprzez obciążenie pozwanej obowiązkiem częściowego zwrotu kosztów procesu w kwocie 2097 zł, w sytuacji, gdy strony w zbliżonym stopniu wygrały i przegrały proces, co powinno skutkować wzajemnym zniesieniem kosztów.

Wobec powyższego skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, a na wypadek nieuwzględnienia tego żądania – o zmianę rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczenia o obowiązku częściowego zwrotu kosztów procesu poprzez wzajemne ich zniesienie;

Adwokat Z. S. wniosła o przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanej z urzędu przed Sądem II instancji, według norm przepisanych, oświadczając, iż koszty te nie zostały uiszczone w żadnej części.

Powód w odpowiedzi na apelację (k.97-99) wniósł o:

1. oddalenie apelacji;
2. ustanowienie pełnomocnika z urzędu, informując jednocześnie o wypowiedzeniu dotychczasowego pełnomocnictwa;
3. przeprowadzenie dowodów wskazanych z pkt. 4-8 tego pisma.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że wobec tego, iż apelacja wpłynęła w dniu 16.01.2020r. to biorąc pod uwagę treść art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4.07.2019r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2019.2089) oraz i to, co także wynika a contrario z art. 9 ust. 4 tej ustawy, niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu apelacyjnym już w jego trybie uproszczonym (art. 505¹§1 kpc), a wobec tego w składzie jednego sędziego (art. 505¹⁰§1 kpc), a w tym konkretnym wypadku na posiedzeniu niejawnym, bo strony nie żądały przeprowadzenia rozprawy (art.374 in fine kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc), a przeprowadzenie rozprawy, obiektywnie rzecz postrzegając, nie było konieczne (art. 374 in principio kpc). Zgłoszone w odpowiedzi na apelację wnioski dowodowe zostały rozpoznane na posiedzeniu niejawnym. Stosowanie do treści art. 381 kpc zostały one pominięte, albowiem powód mógł powołać je w postępowaniu przez Sądem pierwszej instancji. Niezależnie od tego, jeżeli nawet założyć dopuszczalność ich zgłoszenia na tym etapie rozpoznania sprawy, to i tak podlegałyby oddaleniu, albowiem z ich treści nie wynika, by zostały zgłoszone na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc).

W tym miejscu Sąd Okręgowy wyjaśnia także i to, że zgłoszony przez powoda wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu został zwrócony wobec nieuzupełnienia jego braków formalnych (art. 130 § 2 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc). Nie wywołał zatem żadnych skutków prawnych.

Apelacja okazała się zasadna.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia, co do wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy, w braku jakichkolwiek ku temu przeszkód w całości je podziela i przyjmuje za własne.

Za nieprawidłową Sąd Okręgowy uznał dokonaną przez Sąd pierwszej instancji prawnomaterialną ocenę tego niewadliwie ustalonego stanu faktycznego, o ile ta doprowadziła do uznania powództwa za zasadne, w części, w jakiej ostatecznie zostało uwzględnione. Zatem rację ma co do zasady skarżąca, zarzucając naruszenie przepisu art. 140 § 1 kr i o, ale już nie z przyczyn powołanych w treści tego zarzutu. Wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji przepis art. 140 § 1 kr i o nie miał zastosowania do oceny zasadności żądania zwrotu spełnionego przez powoda – do rąk matki małoletniego M. Z. świadczenia alimentów za okres od 2.08.2017r. do 17.10.2018r. Ten niesporny stan faktyczny

nie wyczerpywał hipotezy normy prawnej zawartej w tym przepisie. Po pierwsze, nie jest tak, że powód spełniając świadczenie (w zakresie dostarczania środków utrzymania) nie był do tego zobowiązany, bo taki obowiązek, zarówno, co do zasady jak i wysokości był potwierdzony ugodą sądową z dnia 21.05.2013r. (zawartą przed Sądem Rejonowym w Kielcach w sprawie o sygn. akt III Rc 365/14), na co trafnie zwraca uwagę skarżąca. Tak określony obowiązek pozwanego istniał aż do daty prawomocności wyroku w sprawie o rozwód (17.10.2018r.). Bez znaczenia pozostaje w tym zakresie faktyczne przebywanie małoletniego w okresie od 2.08.2017r. do 17.10.2018 u powoda (na skutek jego arbitralnej decyzji). Po drugie, stwierdzony w/w ugodą obowiązek powoda, nie był stanem zobowiązania z tej przyczyny, że uzyskanie na czas świadczeń alimentacyjnych od osoby obowiązanej w bliższej lub tej samej kolejności byłoby dla uprawnionego niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami. Słusznie akcentuje skarżąca, że powód nawet nie zainicjował przed sądem czynności, które ewentualnie mogłyby zmierzać do zmiany oznaczenia obowiązku rodziców w partycypacji w pokrywaniu kosztów utrzymania małoletniego – w kierunku, który miałby prowadzić do uzyskania efektu prawnie relewantnego z punktu widzenia art. 140 § 1 kr i o. Zatem z tych wszystkich przyczyn powód nie mógł uzyskać ochrony prawnej na podstawie art. 140 § 1 kr i o.

Osobnym zagadnieniem pozostaje rozważenie oceny zasadności powództwa w tej części – w płaszczyźnie reżimu świadczenia nienależnego – w rozumieniu art. 410 § 2 kc. W ocenie Sądu Okręgowego, skoro powód spełniał świadczenie na rzecz małoletniego (za okres od 2.08.2017r. do 17.10.2018r.), a pozwana była jedynie przedstawicielem ustawowym tego ostatniego, co oznacza, że przyjmowała świadczenie w jego imieniu i ze skutkiem dla niego, to już te okoliczności wykluczają zasadność tezy, jakoby to co powód świadczył, miało co do zasady wyczerpywać znamiona świadczenia nienależnego (w ujęciu wyżej wskazanym) na rzecz pozwanej. Niezależnie od tego, jeżeli nawet założyć, że zasadnym byłoby rozważenie „nienależnego” charakteru świadczenia w „płaszczyźnie powód – pozwana” (do czego, z przyczyn już wyjaśnionych podstaw brak), to i tak stwierdzić trzeba, że zapłata przez powoda należnych małoletniemu alimentów za okres od 2.08.2017r. do 17.10.2018r., z oczywistych względów nie spełnia pierwszych trzech kolejno wskazanych w tym przepisie kryteriów. Po pierwsze, nie istniał stan braku zobowiązania, bo to, było potwierdzone istniejącą ugodą sądową. Po drugie, nie istniał stan braku zobowiązania względem osoby, na rzecz której świadczenie było spełnione, bo powód był zobowiązany względem małoletniego i na jego rzecz spełniał świadczenie. To małoletni był uprawnionym do świadczenia i temu uprawnieniu odpowiadał obowiązek po stronie powoda. Po trzecie, nie odpadła podstawa świadczenia – w analizowanym okresie, bo nastąpiło to dopiero w dniu 17.10.2018r. Powód, zgodnie ze spoczywającym na nim ciężarem dowodu, nie wykazał by zaistniał stan, w którym cel zamierzonego świadczenia nie został osiągnięty. Z treści poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń (k.61v.-62) w sposób oczywisty wynika, że kwota spełnionych przez powoda świadczeń alimentacyjnych – w wykonaniu obowiązku względem małoletniego, została faktycznie częściowo przeznaczona na zaspokojenie potrzeb małoletniego. Dla przyjęcia stanu spełnienia tego analizowanego obecnie kryterium „nienależności świadczenia”, powód musiałby wykazać w sposób skonkretyzowany, w jakim zakresie cel spełnionego przez niego świadczenia na rzecz małoletniego nie został spełniony. Tego ponad wszelką wątpliwość nie uczynił. Wracając do nurtu głównego rozważanego zagadnienia, Sąd Okręgowy raz jeszcze podkreśla, że biorąc pod uwagę mającą odpowiednie zastosowanie do świadczeń nienależnych zasadę z art. 405 kc (art.410 § 1 kc), pozwana nie byłaby jednak legitymowana biernie w niniejszym postępowaniu - do zwrotu tak ostatecznie zidentyfikowanego nienależnego świadczenia – już co do samej zasady, bo świadczenie, które z przyczyny już wskazanej, zyskałoby charakter nienależnego (w części w jakiej powód wykazałby to ewentualnie), było spełniane w wykonaniu obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego, a pozwana przyjmowała go jedynie jako przedstawiciel ustawowy małoletniego powoda, działając tym samym w jego imieniu i ze skutkiem na jego rzecz. Innymi słowy, to świadczenie (nawet jeżeli w jakimś zakresie spełniłoby cechy świadczenia nienależnego), to i tak nie było nim względem pozwanej, skoro było wprawdzie spełniane do jej rąk, ale już z samej jego istoty – ze skutkiem dla małoletniego, którego była przedstawicielką ustawową.

Wreszcie ostania podstawa prawna, którą Sąd Okręgowy wziął pod uwagę rozważając zasadność powództwa (we wskazanej już części) wytoczonego przeciwko matce małoletniego, to art. 405 kc. Przepis ten nie miał także zastosowania w tym przypadku. Pozwana otrzymując od powoda świadczenie alimentacyjne na rzecz małoletniego syna, nie uzyskała korzyści majątkowej bez podstawy prawnej, co istotne – jednocześnie kosztem powoda. Jeżeli już pozwana miałaby uzyskać korzyść polegającą na zatrzymaniu środków pieniężnych – przekazywanych

od powoda na poczet świadczeń alimentacyjnych (we wskazanym zakresie) należnych małoletniemu, to z całą pewnością nie nastąpiło to jednocześnie bez podstawy prawnej i kosztem powoda, bo ten spełniał świadczenie zgodnie ze spoczywającym na nim skonkretyzowanym obowiązkiem – względem małoletniego powoda, a więc ze skutkiem na jego rzecz. Raz jeszcze podkreślić należy, że pozwana była tylko i wyłącznie przedstawicielem ustawowym uprawnionego do świadczeń alimentacyjnych małoletniego. Niczego nie przesądzając w niniejszym postępowaniu, bo pozostaje to przede wszystkim poza granicami kognicji Sądu w tym przypadku, co najwyżej należałoby rozważyć to zagadnienie w płaszczyźnie małoletni – pozwana. Przypomnieć bowiem należy, że w literaturze przedmiotu i orzecznictwie utrwalony pozostaje pogląd, iż art. 405 kc nie stanowi o uzyskaniu korzyści „z majątku” innej osoby, ale o uzyskaniu jej „kosztem” innej osoby, nie budzi zatem wątpliwości to, że zubożenie może polegać nie tylko na tym, że określona korzyść majątkowa wyszła z majątku zubożonego i przeszła do majątku wzbogaconego (przesunięcie bezpośrednie), lecz także na tym, że korzyść nie weszła do majątku zubożonego (p. Komentarz do Kodeksu Cywilnego – Zobowiązania III cz. 1 Wyd. 1, LexisNexis, pod. Red. J. Gudowskiego, str. 275 oraz literatura i orzecznictwo tam przywołane). Jeżeli zatem nastąpił transfer środków bezpośrednio od powoda, to nie było to „przesunięcie bezpośrednie” (w rozumieniu wyżej wyjaśnionym) do majątku pozwanej jako wzbogaconej, bo ta nie mogła zyskać takiego statusu (względem powoda) wobec tego, że istniała podstawa prawna uzasadniająca jej uprawnienie do przyjmowania świadczeń alimentacyjnych w imieniu syna i skutkiem na jego rzecz, a jednocześnie odpowiadający temu obowiązek powoda w tym zakresie. Czym innym jest już kwestia statusu wzbogacenia pozwanej względem małoletniego, z uwagi na możliwość uzyskania korzyści kosztem małoletniego, w sytuacji, kiedy to, co miałyby wejść do jego majątku (na skutek spełniania świadczeń przez powoda), ostatecznie do niego nie weszłyby. Raz jeszcze Sąd Okręgowy stwierdza, że to zagadnienie pozostaje bezprzedmiotowe dla bliższego rozważenia w niniejszym postępowaniu, a konieczność jego zasygnalizowania była podyktowana jedynie przytoczeniem argumentów uzasadniających tezę o braku podstaw odpowiedzialności pozwanej względem powoda na podstawie art. 405 kc – już co do samej zasady. Reasumując, w niniejszym postępowaniu powód nie miał legitymacji procesowej czynnej do dochodzenia zapłaty w/w kwoty także na podstawie art. 405 kc od pozwanej, a pozwana nie miała legitymacji procesowej biernej. Niezależnie od tego, jeżeli nawet założyć (do czego podstaw brak), że pozwana miałaby mieć obowiązek zwrotu wskazanej korzyści majątkowej na rzecz powoda, to jej obowiązek i tak wygasłby wobec tego, że zaistniały okoliczności, które prowadziłyby do wniosku, że nie byłaby już wzbogacona - w rozumieniu 409 kc. W tym miejscu aktualność zachowałyby rozważania Sądu Rejonowego na potrzeby stosowania art. 409 kc, odnośnie podstaw oddalenia tej drugiej części powództwa, co do czego wyrok był prawomocny.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc orzekł jak w pkt. 1a.

Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku z jednej strony wynika, że Sąd Rejonowy w pkt. III tego orzeczenia przyznał ustanowionemu dla pozwanej adwokatowi wynagrodzenie za udzieloną z urzędu pomoc prawną w postępowaniu przez Sądem pierwszej instancji, w kwocie 1476 zł - na podstawie § 8 pkt. 4 wskazanego Rozp.M..Spr. Z drugiej strony w pkt. IV Sąd Rejonowy zasądził część kosztów procesu od pozwanej na rzecz powoda. To oznacza, że rozstrzygnięcie w pkt. IV (zaskarżonego wyroku) stanowi pochodną częściowego uwzględnienia powództwa w pkt. I (zaskarżonego wyroku), a tym samym częściowej wygranej powoda w postępowaniu przed Sądem Rejonowym. Konsekwencją tego było zapewne przyznanie już od Skarbu Państwa - adwokatowi części wynagrodzenia, która wobec udzielonej pozwanej pomocy prawnej z urzędu, była mu należna, w takim zakresie w jakim pozwana przegrała proces. Tym samym Sąd Rejonowy nie orzekł o należnych na rzecz pozwanej kosztach procesu od jego wygranej części, nie został w tym zakresie zgłoszony wniosek o uzupełnienie orzeczenia. Zatem kwestia jest już „zamknięta”. Wobec zmiany zaskarżonego wyroku w pkt. I i oddalenia powództwa w pozostałym (dotychczas uwzględnionym przez Sąd Rejonowy zakresie), oczywistym pozostawał wniosek, że straciło na aktualności orzeczenie w pkt. IV zaskarżonego wyroku. Biorąc pod uwagę art. 98 § 1 kpc brak było podstaw do zasądzenia jakiegokolwiek części kosztów procesu na rzecz powoda, a takie uprawnienie zyskała powódka, skoro proces w części o jakiej mowa – w wyniku rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym - wygrała. Co do wysokości należałaby jej się z tego tytułu, tj. od tej „wygranej części”, kwota 1800 zł, która stanowiłaby (stosownie do § 2 pkt. 4 Rozp. M.. Spr. z dnia 22.10.2015r. w spr. opł. za czyn.adw.- Dz.U. poz. 1800, z p.zm.) należną część kosztów zastępstwa procesowego przez adw. Z. S. (biorąc pod uwagę także § 6 Rozp. M.. Spr. z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej (...) Dz.U.2019, poz.18). Zatem de facto byłyby to

i tak koszty należne adwokatowi ustanowionemu z urzędu. Skoro, zostało już przyznane w sposób prawomocny – co istotne od tej części powództwa – wynagrodzenie za udzieloną pomoc prawną z urzędu w kwocie 1476 zł, to na rzecz pozwanej możliwe było już jedynie zasądzenie różnicy pomiędzy kwotą 1800 zł (która byłaby jej należna z przyczyn wyżej wyjaśnionych), a kwotą wskazaną w pkt. III wyroku. Zasądzenie pełnej kwoty 1800 zł, nie uwzględniałoby prawomocnego rozstrzygnięcia w pkt. III wyroku. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekł jak w pkt 1b sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 3 kpc w wz. z art. 13 § 2 kpc oraz z § 2 pkt.4, § 10 ust. 1 pkt. – Rozp. M.. Spr. z dnia 22.10.2015r. w spr. opł. za czyn.adw.- Dz.U. poz. 1800, z p.zm.), przy uwzględnieniu § 6 Rozp. M.. Spr. z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej (...) Dz.U.2019, poz.18.

SSO Mariusz Broda

Z: (...)

(...)